

De verschijning van Hotel Min als normaal gebouw is niet alleen belangrijk voor de voorbijganger, maar in de eerste plaats voor de patiënt. Hotel Min wil uitdrukkelijk een quasi-normale leefomgeving creëren waarbinnen patiënten zich alledaagse woonactiviteiten kunnen eigen maken. In dit verband benoemt men de patiënt eerder als bewoner of gast. De bewoners worden niet behandeld, maar wel onderworpen aan bepaalde maatregelen die hen in staat stellen zo normaal mogelijk te functioneren. Een klinische atmosfeer zou hierbij niet alleen ongepast zijn, maar ongetwijfeld een averechts effect sorteren. In dit verband wordt het forensisch verzorgingstehuis uitdrukkelijk in de markt gezet als een hotel in tegenstelling tot haar officiële, gecodeerde naam PVT For Min.

Om de gedaanteverwisseling van forensisch verzorgingstehuis tot hotel verder door te voeren werd van het oude gebouw enkel de betonstructuur en liftschacht behouden. Het gebouw uit 1973 was afgeleefd en ook de kamers voldeden niet aan de normgeving. Kamers waren veelal kleiner dan de voorgeschreven 12 m² vloeroppervlakte en slechts voorzien van opklapbedden. De uitbreiding maakt dat in het nieuwe complex de verticale circulatie centraal staat in het hotel, waarvan de derde verdieping functioneert als het kloppende hart. Aan de ene kant van de lift en trap bevinden zich de individuele kamers (acht per verdieping) en enkele facilitaire ruimten (apotheek, badkamer, linnenkamer) in kunstmatig verlichte hotelgangen. Aan de andere kant van de trap bevinden zich de gemeen-

schappelijke ruimten (eetkamer, keuken, woonkamer, fitness) die zich boven De Wijk bevinden. Overhoekse bandramen bieden de gemeenschappelijke ruimten royaal licht en uitzicht over de buurt.

Een tweede circulatie bestaat met de buitentrap die rond het gebouw cirkelt en de verschillende terrassen met elkaar verbindt tot op het dak. Deze architecturale wandelmogelijkheid doorheen het gebouw sluit aan op de ambitie van de architecten om het gesloten gebouw – in Hotel Min geldt een nachtklok – op zichzelf te laten functioneren als een stukje stedelijk weefsel met interne stegen, trappen en terrassen. De promenade start vanop het terras dat aansluit op woonkamer op de gelijkvloerse verdieping – die dienst doet als publieke ontvangstkamer aangezien in principe iedereen die ooit gast was van Hotel Min welkom blijft. Het sluitstuk vormt het dakterras dat een wijds panorama biedt op de stedelijke omgeving en versierd werd met een opvallend kunstwerk die de gasten van Hotel Min confronteert met de tijdelijkheid van hun verblijf.

Gideon Boie

Leidt het onderzoeksbureau BAVO en is docent Architectuurkritiek aan Sint-Lucas Gent/Brussel

